

[AM2022.10.21]

Retten på Frederiksbergs DOM - 31. maj 2021 - 3063/2021

Anklagemyndigheden mod *Tiltalte1*, (født 1996), *Tiltalte2*, (født 2003 og *Tiltalte3*, (født 2000)

Sagens baggrund og parternes påstande

Denne sag er behandlet med domsmænd.

Anklageskrift er modtaget den 24. marts 2021.

Tiltalte1, *Tiltalte2* og *Tiltalte3* er tiltalt for

forsøg på røveri af særligt grov beskaffenhed efter straffelovens § 288, stk. 2, jf. stk. 1, nr. 1, jf. § 21, og forsøg på legemsangreb af særligt rå, brutal eller farlig karakter efter straffelovens § 245, stk. 1, jf. § 21, for så vidt angår *Tiltalte3* i gentagelsestilfælde jf. § 247, stk. 1, og for så vidt angår *Tiltalte1* jf. straffelovens § 89,

ved den 27. januar 2021 ca. kl. 19.20 i *Forurettedes* private hjem beliggende *Adresse* i Valby, i forening og efter forudgående aftale eller fælles forståelse, for at skaffe sig eller andre uberettiget vinding, ved vold eller trussel om øjeblikkelig anvendelse af vold, at have forsøgt at fratage *Forurettede* en fremmed rørlig ting, idet *Tiltalte2* indfandt sig i lejligheden under påskud af, at skulle have samleje med *Forurettede* mod betaling, hvorefter hun på ukendt vis gav signal til *Tiltalte1* og *Tiltalte3*, som kort efter bankede på døren, iført maskering og bevæbnet med en kødhammer og en hardball pistol, og idet *Forurettede* åbnede døren, forsøgte *Tiltalte1* og *Tiltalte3* straks at trænge ind i lejligheden, hvilket mislykkedes, idet *Forurettede* gjorde modstand og forsøgte at lukke døren, hvorefter *Tiltalte1* satte en fod i døren og slog ud efter *Forurettede* med kødhammeren flere gange uden at ramme, alt imens de tiltalte udtalte "Det er et røveri" eller lignende, ligesom *Tiltalte3* affyrede flere skud efter *Forurettede* med hardballpistolen uden at ramme, hvorefter *Forurettede* fravristede *Tiltalte1* kødhammeren og slog *Tiltalte1* på hånden med kødhammeren, hvorefter *Tiltalte1* og *Tiltalte3* løb fra stedet.

Anklagemyndigheden har nedlagt påstand om fængselsstraf.

Anklagemyndigheden har endvidere nedlagt påstand om, at der hos tiltalte i medfør af straffelovens § 75, stk. 2. konfiskeres en kødhammer og 3 plastickugler.

Der nedlægges endvidere påstand om erstatning.

De tiltalte har nægtet sig skyldig og nedlagt påstand om frifindelse, subsidiært om rettens mildeste dom.

De tiltalte har ikke protesteret mod konfiskationspåstanden.

Forurettede har påstået, at de tiltalte skal betale 25.000 kr. i godtgørelse efter erstatningsansvarslovens § 26, stk. 1, subsidiært § 26, stk. 3 samt taget forbehold for krav om erstatningsfor reparation af dør og et hvert andet erstatnings- og godtgørelseskrav efter erstatningsansvarslovens §§ 1-5 og 26. Beløbet er opgjort således:

Tortgodtgørelse	25.000,00 kr.
I alt	25.000,00 kr.

De tiltalte har bestridt erstatningspligten og erstatningskravets størrelse.

Forklaringer

Der er afgivet forklaring af de tiltalte og *Forurettede*.

Tiltalte1 har til retsbogen afgivet følgende forklaring:

[FORKLARINGER UDELAGT]

Personlige oplysninger

Tiltalte1

Der er af Kriminalforsorgen foretaget en personundersøgelse vedrørende tiltalte *Tiltalte1* dateret den 17. november 2020, hvoraf det blandt andet fremgår, at *Tiltalte1* er egnet til at modtage en hel eller delvis betinget dom, hvortil det skal anbefales, at der fastsættes vilkår om 1 års tilsyn af Kriminalforsorgen, men at det er tvivlsomt, om *Tiltalte1* er i stand til at gennemføre et vilkår om samfundstjeneste, idet Kriminalforsorgen dog erklærer sig indforstået med at søge et sådant vilkår gennemført.

Tiltalte1 har om sine personlige forhold supplerende forklaret, at han fortsat venter på at komme i gang med uddannelse. Han har altid haft gode familieforhold, også selvom han ikke altid har boet hjemme.

Tiltalte1 er tidligere straffet, senest

- ved Østre Landsrets ankedom af 15. august 2019 med fængsel i 60 dage betinget af 1 års prøvetid og med tilsyn af Kriminalforsorgen i prøvetiden, samfundstjeneste i 80 timer inden for en længstetid på 6 måneder samt såfremt Kriminalforsorgen finder det fornødent behandling mod misbrug af euforiserende stoffer, for overtrædelse af straffelovens § 285, stk. 1, jf. § 276a om indbrudstyveri.
- ved Retten i Svendborgs dom af 23. februar 2021 med fængsel i 7 måneder, hvoraf de 2 måneder skal afsones og i øvrigt betinget af 2 års prøvetid og med tilsyn af Kriminalforsorgen i prøvetiden, samfundstjeneste i 100 timer inden for en længstetid på 8 måneder samt såfremt Kriminalforsorgen finder det fornødent behandling mod misbrug af euforiserende stoffer, for overtrædelse af straffelovens § 288, stk. 1, nr. 1, om røveri, § 244, stk. 1, om vold og lov om euforiserende stoffer § 27, stk. 1, jf. § 2, stk. 4, jf. bilag 1, liste A, nr. 1.

Tiltalte1 har under sagen været frihedsberøvet fra den 28. januar 2021

Tiltalte2

Der er af Kriminalforsorgen foretaget en personundersøgelse dateret den 15. februar 2021 vedrørende *Tiltalte2*, hvoraf det blandt andet fremgår, at *Tiltalte2* er egnet til at modtage en betinget dom, hvortil det skal anbefales, at der fastsættes hjælpeforanstaltninger i henhold til serviceloven. Såfremt retten ikke finder grundlag herfor, er det Kriminalforsorgens vurdering, at *Tiltalte2* er egnet til at modtage en hel eller delvis betinget dom med vilkår om samfundstjeneste, hvortil det skal anbefales, at der fastsættes vilkår om tilsyn af Kriminalforsorgen i prøvetiden, og hvis sagen kan afgøres med en betinget dom uden vilkår om samfundstjeneste, skal det anbefales, at der fastsættes vilkår om 1 års tilsyn af Kriminalforsorgen.

Halsnæs Kommune har den 24. marts 2021 udtalt blandt andet, at *Tiltalte2* frem til anholdelsen var i positiv udvikling, og at der ud over anholdelsen i januar opleves færre bekymringer om *Tiltalte2* nu end før den frivillige anbringelse i efteråret 2020, samt at Halsnæs Kommune vurderer, at støtten til *Tiltalte2* er tilstrækkelig, hvorfor der efter dom ikke vil iværksættes yderligere foranstaltninger.

Tiltalte2 har om sine personlige forhold forklaret, at hun havde haft mulighed for at følge undervisningen på sin HF uddannelse virtuelt i forbindelse med coronanedlukningen. De dage, hvor hendes klassekammerater havde fysisk fremmøde, fik hun fravær. Trods fraværet har hun fået lov til at fortsætte på uddannelsen. Hun har lige været til eksamen, hvor hun fik et 12-tal. Hun er i en god udvikling.

Tiltalte2 er ikke tidligere straffet af betydning for sagen.

Tiltalte2 har under sagen været frihedsberøvet fra den 27. januar 2021.

Tiltalte3

Tiltalte3 har om sine personlige forhold forklaret, at han havde en mentorordning gennem kommunen, som var inde over en aftale om, at han skulle styarte i lære som frisør i sin kammerats butik. Uddannelsesforløbet var nu sat på pause, men det ville kunne genoptages.

Tiltalte3 er tidligere straffet, senest

- ved Retten i Hillerøds dom af 25. november 2020 med fængsel i 6 måneder for bl.a. overtrædelse af straffelovens § 245, stk. 1, jf. § 247, stk. 1, om grov vold i gentagelsestilfælde og § 276 om tyveri
- ved Østre Landsrets ankedom af 4. december 2020 med fængsel i 9 måneder for bl.a. overtrædelse af straffelovens § 276 a om indbrudstyverier. Straffen omfattede en reststraf på 6 måneders fængsel fra Retten i Lyngbys dom af 31. januar 2018.

Tiltalte3 har under sagen været frihedsberøvet fra den 28. januar 2021.

Retten's begrundelse og afgørelse

På baggrund af sagens oplysninger, herunder de tiltaltes og vidnets forklaringer, lægger retten til grund, at *Tiltalte1* og *Tiltalte3* – maskerede og bevæbnede – bankede på *Forurettedes* dør, mens *Tiltalte2* befandt sig i lejligheden under påskud af en sugardate med *Forurettede*.

Retten finder, at de tre tiltaltes forklaringer om deres bevæggrunde stemmer dårligt overens. *Tiltalte2* har forklaret, at hun på dagen eller dagen forinden havde fortalt *Tiltalte3* og *Tiltalte1* om sin sugardate, og at hun ville snyde *Forurettede* for pengene, inden det kom til sex mellem de to. Hun har endvidere forklaret, at hun involverede *Tiltalte1* og *Tiltalte3* for at få kørelejlighed og for sin sikkerheds skyld, men at de ikke på forhånd havde aftalt nærmere om, hvordan hun skulle komme i kontakt med dem, hvis hendes sikkerhed kom i fare. Derudover har hun forklaret, at hun ikke havde kontakt til eller på anden måde gav tegn til *Tiltalte3* eller *Tiltalte1*, mens hun var i lejligheden. *Tiltalte1* og *Tiltalte3* har heroverfor forklaret, at de var med for *Tiltalte2*'s sikkerheds skyld, og at de alene gik op til lejligheden og bankede på, fordi *Tiltalte2* – mens hun var i lejligheden – havde sendt en besked, hvor hun bad om deres om hjælp samt lyste ud ad et vindue for at vise, i hvilken af lejlighederne hun befandt sig.

Retten finder de tre tiltaltes forklaringer utroværdige. Heroverfor står *Forurettedes* forklaring, der fremstår meget troværdig, uanset at han ikke med sikkerhed husker, om der blev råbt, at det var et røveri. Efter rettens opfattelse havde de tre tiltalte hver deres foruddefinerede roller. *Tiltalte2* var kontaktleddet og "adgangen" til *Forurettede*, mens *Tiltalte1* og *Tiltalte3* – maskerede og bevæbnede – skulle henvende sig ved at banke på døren med henblik på at skaffe sig adgang til *Forurettedes* lejlighed. Retten lægger endvidere til grund, at *Tiltalte3* fra døråbningen skød flere gange ind i lejligheden med en hardballpistol, ligesom *Tiltalte1* slog ud efter *Forurettede* med en kødhammer. Selvom *Tiltalte2* ikke var udøvende i forhold til volden, var det hende, der anstiftede røveriet. Retten lægger i den forbindelse til grund, at *Tiltalte2* ud fra sit forudgående kendskab til *Forurettede* formodede, at han var i besiddelse af værdier på bopælen. Retten lægger herved til grund, at de tre tiltalte fra begyndelsen havde en kriminel hensigt. *Tiltalte2* har forklaret, at hun havde planlagt at fratage *Forurettede* det beløb, han skulle betale for at have sex med hende, og at stikke af, inden de skulle have sex. Derudover lægger retten – på baggrund af forklaringerne – til grund, at de tre tiltalte sammen planlagde røveriet, inden de kørte til Valby. Retten finder ikke, at det i den forbindelse har nogen betydning, om *Tiltalte2* kørte med hele vejen fra *By1*, eller om hun blev hentet i *By3*, inden turen gik videre til Valby.

På baggrund heraf finder retten, at de tre tiltalte – i forening og efter forudgående aftale eller fælles forståelse – er skyldige i forsøg på hjemmerøveri og Forsøg på grov vold.

Spørgsmålet er herefter, om røveriforholdet skal anses som et uegentligt eller egentligt hjemmerøveri og dermed, om røveriforholdet skal henføres under straffelovens § 288, stk. 1, nr. 1, eller den skærpede straf-feramme i § 288, stk. 2.

I forarbejderne til bestemmelsen i straffelovens § 288, stk. 2 (lovforslag nr. L 209, fremsat den 25. maj 2011), er det forudsat, at ikke alle røverier, hvor gerningsmanden er trængt ind i et privat hjem for at begå røveri, skal anses for at være røveri af en sådan grov beskaffenhed, at forholdet henføres under strafskær-pelsesbestemmelsen i § 288, stk. 2. I bemærkningerne til lovforslaget er det således anført, at det er hen-sigten med forslaget, at kun egentlige hjemmerøverier som udgangspunkt skal henføres under § 288, stk. 2, og det er anført, at "egentlige hjemmerøverier" vil sige røverier, hvor gerningsmanden og offeret ikke har haft forudgående personlige relationer, hvor motivet må antages at være en formodning om værdier i offe-rets hjem, og hvor gerningsmanden er trængt ind i det private hjem, uanset at beboerne var hjemme. Det fremgår af præmisserne i Højesterets dom af 17. december 2012 (gengivet i UfR 2013.821), at kerneområ-det i den anførte definition af et "egentligt hjemmerøveri" må antages at være planlagte overfald på tilfæl-dige sagesløse personer i deres eget hjem for at fratage dem værdier, og at der ikke i forarbejderne er taget klar stilling til, hvordan forholdet bør bedømmes i et tilfælde som forholdet i den sag, hvor der ifølge de til-taltes forklaringer, som var lagt til grund, havde været en forudgående personlig relation mellem offeret og en medvirkende gerningsmand, som havde anstiftet, at røveriet blev begået hos det pågældende offer, men ikke havde deltaget i selve udførelsen af røveriet. Højesteret fandt da, at det ikke med tilstrækkelig sikkerhed kunne lægges til grund, at det havde været hensigten med lovændringen, at et sådant røveri skulle anses som et egentligt hjemmerøveri. Da røveriet i den pågældende sag heller ikke i øvrigt kunne an-ses for at være af særlig grov beskaffenhed, fandt Højesteret herefter, at straffen skulle fastsættes efter straffelovens § 288, stk. 1, nr. 1.

To af domsmandsrettens medlemmer finder, at der ved den forudgående kontakt mellem *Tiltalte2* og *Foru-rette*de bestående i beskeder på først Sugardaters og efterfølgende på Snapchat i hvert fald fra den 19. ja-nuar 2021, hvor *Tiltalte2* sendte en video af sig selv til *Forurettede* på Snapchat, og at de ifølge *Forurettede* forklaring havde skrevet sammen 5-10 gange, inden de mødtes, ikke kan afvises at være opstået en sådan forudgående personlig relation mellem *Tiltalte2* og *Forurettede*, at røveriet ikke skal anses som et egentligt hjemmerøveri. Da røveriet heller ikke i øvrigt kan anses for at være af særlig grov beskaffenhed, finder disse to voterende, at forholdet skal henføres under straffelovens § 288, stk. 1, nr. 1. Disse to voterende finder ikke, at det kan føre til et andet resultat, at *Tiltalte2* og *Forurettede* ikke anvendte deres rigtige navne på Sugardaters og Snapchat.

Et af domsmandsrettens medlemmer finder, at der ved *Tiltalte2* og *Forurettedes* anvendelse af alias-navne på Sugardaters og Snapchat var tale om en anonym kontakt mellem de to, og at der derved ikke opstod en personlig relation. Denne voterende stemmer derfor for, at forholdet skal henføres under straffelovens § 288, stk. 2, som et egentligt hjemmerøveri.

Straffen fastsættes efter flertallets bestemmelse til 1½ års fængsel for så vidt angår *Tiltalte2* og 2 års fængsel for så vidt angår *Tiltalte1* og *Tiltalte3*, jf. forsøg på røveri efter straffelovens § 288, stk. 1, nr. 1, jf. § 21, og forsøg på legemsangreb af særligt rå, brutal eller farlig karakter efter straffelovens § 245, stk. 1, jf. § 21, for så vidt angår *Tiltalte3* i gentagelsestilfælde jf. § 247, stk. 1.

For så vidt angår *Tiltalte1* omfatter straffen den betingede del på 5 måneder af straffen på 7 måneder fra Retten i Svendborgs dom af 23. februar 2021 som en fællesstraf, jf. straffelovens § 61, stk. 1, mens straffen i relation til den ubetingede del på 2 måneder fra dommen af 23. februar 2021 fastsættes som en tillægsstraf, jf. straffelovens § 89.

For så vidt angår *Tiltalte2* skal straffen gøres delvist betinget, således at 6 måneder af straffen skal afsones, mens resten af straffen ikke skal afsones, hvis tiltalte overholder de betingelser, som er angivet nedenfor, jf. straffelovens § 58, stk. 1, jf. § 56, og § 57, stk. 1.

Retten har ved strafudmålingen lagt vægt på, at indtrængen i et privat hjem for at begå røveri i sig selv er en skærpende omstændighed. I skærpende retning har retten endvidere lagt vægt på, at røveriet blev begået af de tiltalte i forening, og at *Tiltalte3* og *Tiltalte1* medbragte og anvendte våben i form af en hardball-pistol og en kødhammer. For *Tiltalte 3's* vedkommende var der tillige tale om grov vold i gentagelsestilfælde. På den anden side har retten lagt vægt på, at der alene var tale om forsøg, og at den forsøgte vold ikke medførte fysisk personskade. I formildende retning har retten endvidere lagt vægt på særligt *Tiltalte2's* unge alder og positive udvikling, og at hun ikke er tidligere straffet af betydning for sagen.

Påstanden om konfiskation af en kødhammer og tre plastickugler tages i medfør af straffelovens § 75, stk. 2, til følge som nedenfor bestemt.

For så vidt angår *Forurettedes* godtgørelses- og erstatningskrav bemærker retsformanden, at erstatningsansvarslovens § 26, stk. 1, bestemmer, at den, der er ansvarlig for en retsstridig krænkelse af en andens frihed, fred, ære eller person, skal betale den forurettede godtgørelse for tort.

Tortgodtgørelse for voldsforbrydelser tilkendes almindeligvis kun, hvis volden er udøvet under særligt krænkende omstændigheder. Under de foreliggende omstændigheder findes betingelserne for at tilkende tortgodtgørelse efter erstatningsansvarslovens § 26, stk. 1, ikke at være opfyldt. Selvom der ikke er grundlag for tortgodtgørelse, kan der imidlertid efter erstatningsansvarslovens § 26, stk. 3, tilkendes ofre for særligt grove forbrydelser godtgørelse for den utryghed og angst, der er en følge af at have været udsat for en sådan forbrydelse. Der skal være tale om en forbrydelse, der indebærer et særligt groft angreb mod en andens person eller frihed. Efter retspraksis tilkendes godtgørelse i tilfælde, hvor offeret har været i livsfare, eller hvor der har været en tidsmæssig langstrakt forbrydelse eller andre særlige omstændigheder.

Under de foreliggende omstændigheder findes betingelserne for at tilkende godtgørelse efter erstatningsansvarslovens § 26, stk. 3, ej heller at være opfyldt. Herefter, og da der ikke i øvrigt er dokumenteret noget

krav, tages påstandene om godtgørelse og erstatning ikke til følge for nuværende, idet bemærkes, at *Forurrettede* har taget forbehold for fremsættelse af yderligere krav om erstatning og godtgørelse.

Thi kendes for ret:

Tiltalte1 skal straffes med en fællesstraf på fængsel i 2 år.

....

Tiltalte2 skal straffes med fængsel i 1 år og 6 måneder.

6 måneder af straffen skal fuldbyrdes. Fuldbyrdsen af de resterende 12 måneder af straffen udsættes og bortfalder efter en prøvetid på 1 år på betingelse af,

- at tiltalte ikke begår strafbart forhold i prøvetiden
- at tiltalte i prøvetiden undergiver sig tilsyn af Kriminalforsorgen
- at tiltalte i prøvetiden efter kommunens nærmere bestemmelser undergiver sig foranstaltninger i medfør af lov om social service § 52.

Prøvetid regnes fra endelig dom.

....

Tiltalte3 skal straffes med fængsel i 2 år.

....

Hos de tiltalte konfiskeres en kødhammer og 3 plasticlugler.

De tiltalte frifindes for den nedlagte påstand om godtgørelse og erstatning.

De tiltalte skal in solidum betale sagens omkostninger, dog skal de hver især afholde salær til deres beskikkede forsvarer.

.....

Østre Landsrets 11. afdelings DOM - 12. januar 2022 - S-1650-21

(landsdommerne Ole Dybdahl, Gunst Andersen og Charlotte Borggaard (kst.) med domsmænd).

Anklagemyndigheden mod *Tiltalte3*, født 2000, (advokat Kristian Qvist Krüger, beskikket), *Tiltalte1*, født 1996, (advokat Daniel Rosenkilde Larsen, beskikket) og *Tiltalte2*, født 2003, (advokat Ole Olsen, beskikket)

Frederiksberg Rets dom af 31. maj 2021 (3063/2021) er anket af anklagemyndigheden med påstand om domfældelse efter anklageskriftet samt skærpelse.

De tiltalte har påstået frifindelse, subsidiært formildelse.

Forurettede har gentaget påstanden for byretten, herunder forbeholdet for fremsættelse af erstatningskrav. De tiltalte har bestridt erstatningspligten og kravets beløbsmæssige opgørelse.

Forklaringer

Der er i landsretten afgivet supplerende forklaring af *Tiltalte 2* og vidnet *Forurettede*. De tiltalte *Tiltalte3* og *Tiltalte1* har ikke ønsket at afgive forklaring, men har bekræftet rigtigheden af byrettens gengivelse af deres respektive forklaringer.

[FORKLARINGER UDEALDT]

Personlige oplysninger

Tiltalte3 er efter Østre Landsrets dom af 4. december 2020 idømt bøder ved fem domme i 2021.

Tiltalte3 har været frihedsberøvet under anken.

Tiltalte1 har været frihedsberøvet under anken.

Landsrettens begrundelse og resultat

Også efter bevisførelsen for landsretten findes de tiltalte af de grunde, der er anført i dommen, skyldige i i forening og efter forudgående aftale eller forståelse at have forsøgt at begå et hjemmerøveri og i forsøg på grov vold over for forurettede.

Det er i forarbejderne til den ved lov nr. 760 af 29. juni 2011 foretagne ændring af straffelovens § 288, stk. 2, jf. lovforslag nr. 209 af 25. maj 2011, forudsat, at »egentlige hjemmerøvier« fremover skal være omfattet af strafskærpelsesreglen i straffelovens § 288, stk. 2, og at straffen som udgangspunkt skal være 5 års fængsel, svarende til en fordobling af det hidtidige straffniveau for hjemmerøvier. Det fremgår endvidere, at straffniveauet vil kunne fraviges i op- og nedadgående retning, hvis der i den konkrete sag foreligger

skærpende eller formildende omstændigheder. Ved »egentlige hjemmerøverier« forstås ifølge de almindelige bemærkninger afsnit 3.2, »røverier, hvor gerningsmanden og offeret ikke har haft forudgående personlige relationer, hvor motivet må antages at være en formodning om værdier i offerets hjem, og hvor gerningsmanden er trængt ind i det private hjem, uanset at beboerne var hjemme.»

Der var til brug for overvejelserne om ændring af straffelovens § 288 indhentet udtalelser fra Rigsadvokaten, der anvendte en opdeling af røveri begået i private hjem i tre hovedkategorier. Det var dels de egentlige hjemmerøverier, røveri i private hjem med motiv af hævn eller inddrivelse af påstået gæld og lignende, og endelig indbrud, som udvikler sig til et røveri. Rigsadvokaten beskrev gruppen af røveri i private hjem med motiv af hævn eller inddrivelse af påstået gæld og lignende som dem, hvor røveriet er begået med baggrund i stridigheder eller uoverensstemmelser mellem forurettede og gerningsmanden eller personer med tilknytning til gerningsmanden, herunder hvad der kan betegnes som ”hævnmotiv”. Der kunne også være tale om et påstået skyldforhold mellem parterne, herunder narkogæld. Til egentlige hjemmerøverier hørte efter Rigsadvokaten redegørelse også de tilfælde, hvor forurettede blev udvalgt, idet gerningsmanden har betragtet vedkommende som et ”let” offer.

Landsretten lægger til grund, at kontakten mellem *Tiltalte2* og *Forurettede* blev etableret gennem Sugardatters og senere fortsatte via Snapchat. Kontakten mellem dem under anvendelse af alias-navne var meget sporadisk, idet *Forurettedes* formål med kontakten alene var at få en aftale med *Tiltalte2* om et prostitutionsforhold. Der blev ikke udvekslet personlige oplysninger bortset fra, at *Forurettede* boede i en lejlighed på en nærmere angivet adresse. Kontakten har for *Tiltalte2* haft til formål at komme i kontakt med *Forurettede* med henblik på prostitution og på et tidspunkt i forløbet med den intention at snyde *Forurettede* for den ydelse for et seksuelt forhold, som han skulle betale hende for.

Forurettede kan anses for udvalgt af *Tiltalte2* som et muligt ”let” offer, idet *Tiltalte2* måtte forvente, at *Forurettede* ville være alene i lejligheden, når hun og senere de medtiltalte medbringende våben og maske-rede kom til lejligheden, hvor hun måtte antage, at *Forurettede* ville være i besiddelse af penge til at betale hende for et seksuelt forhold og eventuelt andre effekter.

Landsretten finder, at der ved den forudgående kontakt mellem *Tiltalte2* og *Forurettede* ikke er etableret en personlig relation mellem de to, hvorfor røveriforsøget anses for forsøg på et egentligt hjemmerøveri.

Landsretten finder det endeligt bevist, at ikke blot *Tiltalte3* og *Tiltalte1*, men også *Tiltalte2* har haft forsæt til, at røveriet skulle ske ved indtrængen i *Forurettedes* lejlighed.

Straffen fastsættes for alle de tiltalte efter straffelovens § 288, stk. 2, jf. stk. 1, nr. 1, jf. § 21, og § 245, stk. 1, jf. § 21, og for *Tiltalte3* tillige efter straffelovens § 247, stk. 1.

Straffen fastsættes for *Tiltalte3* til fængsel i 3 år og 9 måneder, jf. straffelovens § 89.

Straffen fastsættes for *Tiltalte1* til fængsel i 3 år og 9 måneder som fællesstraf, jf. straffelovens § 61, stk. 1, der omfatter den betingede del af straffen på 5 måneders fængsel idømt ved Retten i Svendborgs dom af 23. februar 2021, og som tillægsstraf i relation til den ubetingede del af straffen på 2 måneders fængsel fra samme dom, jf. straffelovens § 89.

Straffen fastsættes for *Tiltalte2* til fængsel i 2 år og 6 måneder. Der findes efter forholdets karakter og grov-
hed ikke grundlag for undtagelsesvis at gøre straffen helt eller delvist betinget med vilkår om samfundstje-
neste.

Der er ved strafudmålingen også lagt vægt på de samme omstændigheder, som er anført af byretten.

Efter de juridiske dommeres bestemmelse tiltrædes dommens bestemmelse om tortgodtgørelse, da den omstændighed, at røveriforholdet er et egentligt hjemmerøveri, ikke kan føre til et andet resultat.

I øvrigt stadfæstes dommen.

Thi kendes for ret:

Byrettens dom ændres, således at:

Tiltalte3 straffes med en tillægsstraf på fængsel i 3 år og 9 måneder.

Tiltalte1 straffes med fængsel i 3 år og 9 måneder som tillægs- og fællesstraf.

Tiltalte2 straffes med fængsel i 2 år og 6 måneder.

De tiltalte skal betale sagens omkostninger for landsretten, dog at 1.810 kr. med tillæg af moms til hver af forsvarerne skal betales af statskassen.

.....

Højesterets 2. afdelings DOM - 21. oktober 2022 - 42/2022

I pådømmelsen har deltaget fem dommere: Poul Dahl Jensen, Lars Hjortnæs, Oliver Talevski, Anne Louise Bormann og Søren Højgaard Mørup.

Anklagemyndigheden mod *Tiltalte1*, (advokat Kristian Qvist Krüger, beskikket) og *Tiltalte2*, (advokat Daniel Rosenkilde, beskikket)

I tidligere instanser er afsagt dom af Retten på Frederiksberg den 31. maj 2021 (3063/2021) og af Østre Landsrets 11. afdeling den 12. januar 2022 (S-1650-21).

Påstande

Dommen er anket af *Tiltalte1* og *Tiltalte2* med påstand om formildelse.

Anklagemyndigheden har påstået skærpeelse.

Forurettede, *Forurettede*, har nedlagt påstand om, at *Tiltalte1* og *Tiltalte2* solidarisk skal betale 25.000 kr. i godtgørelse, subsidiært et mindre beløb, med renter fra den 10. juni 2021.

Tiltalte1 og *Tiltalte2* har heroverfor påstået stadfæstelse.

Anbringender

Tiltalte1 og *Tiltalte2* har til støtte for påstanden om formildelse af straffen anført navnlig, at der alene skal ske domfældelse efter straffelovens § 288, stk. 1, nr. 1, jf. § 21, idet der ikke er tale om et forsøg på et egentligt hjemmerøveri omfattet af § 288, stk. 2. Det fremgår af denne bestemmelses forarbejder, at det er en betingelse for, at et forhold er et egentligt hjemmerøveri, at der ikke har været forudgående personlige relationer mellem gerningsmanden og offeret, at motivet må antages at være en formodning om værdier i offerets hjem, og at gerningsmanden er trængt ind i det private hjem.

Højesteret har i UfR 2013.821 fastslået, at en personlig relation mellem en af gerningsmændene og forurettede medfører, at der heller ikke for de øvrige gerningsmænds vedkommende foreligger et egentligt hjemmerøveri. Ved vurderingen af den personlige relation skal der anlægges en udvidet fortolkning af begrebet, der tager hensyn til samfundsudviklingen, herunder brugen af sociale medier. Den personlige relation i dag på de sociale medier er væsentligt anderledes end forståelsen af den personlige relation ved lovens indførelse. Når der er usikkerhed om, hvorvidt et forhold kan betragtes som et egentligt hjemmerøveri, synes domstolene at være tilbageholdende med at fastslå, at sådanne forhold er omfattet af hensigten med lovændringen i 2011 om strafskærpeelse ved egentlige hjemmerøverier.

Det kan ikke afvises, at der bestod en sådan personlig relation mellem *Forurettede* og *Tiltalte3*, at der ikke var tale om et egentligt hjemmerøveri. De havde således aktivt tilføjet hinanden som venner på to sociale platforme, udvekslet billeder, videoer og beskeder af mere eller mindre personlig karakter over en periode, ligesom der havde været en telefonsamtale. Korrespondancen omhandlede en aftale om sex, som er den mest personlige relation mellem to mennesker. Det kan ikke føre til et andet resultat, at *Tiltalte3* og *Forurettede* ikke havde oplysninger om hinandens rigtige navne.

Tiltalte3 havde ikke en formodning om, at der hos *Forurettede* befandt sig værdier. Den aftalte pris for samlejet tydede ikke på, at han havde særlige værdier. Heller ikke adressen i *Adressen* i Valby gav anledning til at tro, at der var tale om et hjem indeholdende værdier. Ikke ethvert aktiv kan anses for at være en "værdi" i lovforarbejdernes forstand.

Tiltalte3 mødte op ved *Forurettedes* bopæl efter forudgående aftale og blev lukket frivilligt ind i lejligheden, hvilket efter praksis ikke kan anses som indtrængning i lovens forstand. Forholdet kan derfor ikke anses som et forsøg på et egentligt hjemmerøveri, heller ikke i relation til *Tiltalte1* og *Tiltalte2*.

Straffen bør som følge af, at der ikke forelå et forsøg på et egentligt hjemmerøveri, fastsættes til fængsel i niveauet 1½-2 år, jf. herved byrettens dom i sagen.

Anklagemyndigheden har anført navnlig, at alle betingelser for at anse forholdet som et egentligt hjemmerøveri er opfyldt, og at det derfor er korrekt, at landsretten har henført røveriforsøget under straffelovens § 288, stk. 2.

Efter såvel forarbejderne som retspraksis i relation til straffelovens § 288, stk. 2, er det en betingelse for, at der er tale om et egentligt hjemmerøveri, at der ikke er en forudgående personlig relation mellem en gerningsmand og forurettede. Ikke enhver kontakt mellem personer udgør en personlig relation, der kan fratage et røveri karakteren af et egentligt hjemmerøveri. Det fremgår af praksis, at en forbindelse mellem personer, der navnlig udspringer af handel med varer eller tjenesteydelser, ikke anses for at være en personlig relation i modsætning til en forudgående kontakt, der giver indtryk af, at personerne tidligere er mødtes i privat eller venskabelig sammenhæng.

Det følger af landsrettens bevisresultat, at kontakten mellem *Forurettede* og *Tiltalte3* ikke kan anses at have haft en intim eller personlig karakter, idet den var kort, sporadisk og overfladisk og alene havde til formål at indgå en aftale om en prostitutionsydelse, der skulle leveres i *Forurettedes* hjem. Der blev ikke udvekslet personlige oplysninger, bortset fra hans adresse, og ingen af parterne afslørede deres rigtige navne, tanker, følelser eller andre intime oplysninger. Kontakten adskiller sig således ikke afgørende fra den kontakt, der kan være imellem personer, der indgår aftale om køb eller salg af en genstand eller en tjenesteydelse, der leveres i hjemmet, f.eks. efter annoncering i Den Blå Avis eller ved bestilling af en håndværkerydelse. Det bestrides ikke, at kommunikation mellem mennesker via sociale medier, herunder netdatingtjenester, kan være af en så intim og personlig karakter, at der herved er skabt en personlig relation i straffelovens § 288, stk. 2's forstand, men det er ikke tilfældet i denne sag.

Der er tale om et forsøg på et egentligt hjemmerøveri, hvor motivet var en formodning om værdier i *Forurettedes* hjem i form af penge til at betale for den seksuelle ydelse og eventuelt andre effekter, hvilket landsretten har lagt til grund.

Det underbygges endvidere af, at *Tiltalte1* og *Tiltalte2* forsøgte at trænge ind i *Forurettedes* private hjem, selv om de vidste, at han var hjemme. Det er uden betydning, at *Tiltalte3* forinden var blevet lukket ind i lejligheden af ham i forventning om, at hun skulle levere en prostitutionsydelse.

For så vidt angår straffastsættelsen gøres det gældende, at straffen til en person over 18 år, der ikke tidligere er straffet af betydning for sagen, for et forsøg på egentligt hjemmerøveri som udgangspunkt bør udmåles i niveauet omkring fængsel i 3 år og 6 måneder, jf. UfR 2016.1077 Ø. Det må tillægges betydning i skærpende retning bl.a., at begge de tiltalte er tidligere straffet af betydning for sagen, og at de forsøgte at udøve grov vold mod *Forurettede*, hvilket alene blev forhindret af hans kraftige fysiske modstand.

Forurettede har til støtte for påstanden om godtgørelse anført navnlig, at han skal tillægges godtgørelse i henhold til den dagældende erstatningsansvarslovs § 26, stk. 3, nu stk. 4. Han har krav på godtgørelse, uanset om forholdet henføres under straffelovens § 288, stk. 1 eller 2. Under det røveriske overfald blev han angrebet af de tiltalte, der var maskerede og anvendte våben i form af en kødhammer og en hardballpistol. Han har efterfølgende haft det psykisk hårdt og måttet holde nogle fridage.

Tiltalte1 og *Tiltalte2* har over for påstanden om godtgørelse anført, at der, uanset om der måtte være tale om forsøg på et egentligt hjemmerøveri, ikke er grundlag for godtgørelse.

Højesterets begrundelse og resultat

Sagens hovedspørgsmål er, om det forhold, som *Tiltalte1* og *Tiltalte2* er fundet skyldige i, er forsøg på et "egentligt hjemmerøveri" omfattet af straffelovens § 288, stk. 2. Desuden skal der tages stilling til straffastsættelsen og godtgørelse efter erstatningsansvarsloven.

Efter straffelovens § 288, stk. 2, kan straffen stige til fængsel i 10 år, når et røveri er af særlig grov beskaffenhed, herunder "fordi gerningsmanden er trængt ind i et privat hjem for at begå røveri".

I forarbejderne er det forudsat, at ikke alle røverier, hvor gerningsmanden er trængt ind i et privat hjem for at begå røveri, skal anses for at være røveri af en sådan grov beskaffenhed, at forholdet henføres under strafskærpsreglen i § 288, stk. 2. Det er hensigten, at kun egentlige hjemmerøverier som udgangspunkt skal henføres under dette led i § 288, stk. 2. Efter forarbejderne omfatter egentlige hjemmerøverier tilfælde, hvor gerningsmanden og offeret ikke har haft forudgående personlige relationer, hvor motivet må antages at være en formodning om værdier i offerets hjem, og hvor gerningsmanden er trængt ind i det private hjem, uanset at beboerne var hjemme. Uden for begrebet egentlige hjemmerøverier falder bl.a. røverier i private hjem med motiv af hævn eller inddrivelse af påstået gæld eller lignende.

For så vidt angår spørgsmålet om, hvorvidt der har været forudgående personlige relationer mellem medgerningsmanden *Tiltalte3* og forurettede *Forurettede*, har landsretten lagt til grund, at kontakten mellem dem blev etableret gennem Sugardaters.dk og senere fortsatte via Snapchat, at kontakten foregik ved anvendelse af alias-navne, at kontakten var meget sporadisk, og at den eneste personlige oplysning, der blev udvekslet, angik *Forurettedes* adresse. Landsretten har endvidere lagt til grund, at *Forurettedes* formål med

kontakten alene var at få en aftale om et prostitutionsforhold i stand, og at *Tiltalte3s* formål med kontakten også var at indgå aftale om et prostitutionsforhold, dog således at hun på et tidspunkt i forløbet fik en intention om at snyde *Forurettede* for den ydelse i form af et seksuelt forhold, som han skulle betale hende for.

Højesteret tiltræder efter en samlet vurdering af de faktiske omstændigheder, som er lagt til grund af landsretten, at betingelsen om, at gerningsmanden og offeret ikke har haft forudgående personlige relationer, er opfyldt.

Landsretten har lagt til grund, at *Tiltalte1* og *Tiltalte2* forsøgte at trænge ind i lejligheden for at begå røveri. Højesteret finder, at det er uden betydning, at *Tiltalte3* forinden var blevet lukket ind i lejligheden af *Forurettede*.

Højesteret tiltræder på den anførte baggrund, at der er tale om et forsøg på et egentligt hjemmerøveri omfattet af straffelovens § 288, stk. 2. Straffen fastsættes herefter i henhold til de bestemmelser, som landsretten har nævnt, herunder straffelovens § 288, stk. 2, jf. stk. 1, nr. 1, jf. § 21.

Højesteret tiltræder, at straffen (tillægsstraffen for *Tiltalte1* og fælles- og tillægsstraffen for *Tiltalte2*) er fastsat til fængsel i 3 år og 9 måneder for begge de tiltalte.

Højesteret tiltræder endvidere, at der ikke er grundlag for at tilkende *Forurettede* godtgørelse i medfør af erstatningsansvarsloven.

Højesteret stadfæster herefter landsrettens dom.

Tiltalte1 og *Tiltalte2* har fortsat været fængslet under anken.

Thi kendes for ret:

Landsrettens dom stadfæstes.

Tiltalte1 og *Tiltalte2* skal solidarisk betale sagens omkostninger for Højesteret, dog skal de hver især betale salæret til den for dem beskikkede forsvarer.